

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1139

12.01.2025 (136)

Utbildningen av ett ondskefullt geni

av Gerhard Lauck

Del 5

Stora män och kvinnor

Under årens lopp har jag träffat många fantastiska män och kvinnor. En del berömda. Några inte så kända. Här är bara några av dem.

Överste Hans-Ulrich Rudel

Hans-Ulrich Rudel var den högst dekorerade soldaten i Wehrmacht. Adolf Hitler skapade en särskild medalj bara för honom! Han flög 2 500 stridsuppdrag och förstörde personligen 500-600 stridsvagnar och sänkte till och med ett slagskepp och en kryssare!

Det var en ära att bli inbjuden till hans hem i Kufstein!

Naturligtvis var hans medaljer stolt utställda i ett fodral på väggen. Jag tittade på dem medan hans lille son satt på min axel. Detta unga Tarzan-fan lyckades sno min penna och gömma den i sin hamsterbur. Hans vackra unga mamma hittade den och gav tillbaka den till mig med ett leende.

När Rudel och jag promenerade längs en bergsstig frågade han om jag var rädd för höjder. Jag förstod inte vad han menade förrän jag tittade närmare genom buskarna. Vi var bara några meter från en klippa!

Hemma hos honom drack han, hans fru, svärmor och jag te tillsammans.

Rudel kommenterade att han ibland önskar att han hade sneda ögon, eftersom

japanerna behandlar sina veteraner bättre än tyskarna.

Han beklagade också att om Tyskland hade varit mer hänsynslöst, skulle det ha vunnit kriget. (Detta tema återkom senare i min underhållande intervju med Chris Wallace).

Senare körde hans fru mig till tågstationen.

När Rudel dog flera år senare förbjöd den tyska regeringen sina militärer att delta i hans begravning. Tre modiga piloter från Luftwaffe trotsade ordern. De flög över hans grav och tippade sina vingar. Detta resulterade i att de avskedades.

Denna brist på respekt för en krigshjälte, enbart av politiska skäl, är typisk för ockupationsregimen. Förrädare har ingen känsla för heder.

Helmut Sündermann

Helmut Sündermann hade varit biträdande presschef i Tredje riket. Han hade bjudit in mig att besöka honom, men dog några dagar innan jag kom dit. Jag listar honom ändå här. Jag var fortfarande tonåring när allt detta hände. Jag vet inte om han såg potential i mig eller om han bara försökte inspirera en välmenande yngling. (Detsamma gäller för andra notabiliteter från Tredje riket som skrev till mig.) Hur som helst inspirerade han mig. Detta bidrog till min beslutsamhet. Jag är skyldig honom detta omnämnande!

Michel

Michel hade varit frivillig i franska Waffen-SS. När jag träffade honom ansikte mot ansikte för första gången tog han tag i mina axlar och kysste mig på båda kinderna. Lite generad log jag och anmärkte: *Det är tur att jag vet att du är fransman. Annars hade jag slagit dig för det!*

Som ung man var han kluven. Å ena sidan ville han hjälpa tyskarna att kämpa mot kommunismen. Å andra sidan ville han inte förråda sitt land.

Waffen-SS rekryterare försäkrade honom att han bara skulle slåss mot Sovjet. Inte mot sina landsmän. Han skulle inte bli ombedd att förråda några vänner eller släktingar i den franska motståndsrörelsen. (Den franska motståndsrörelsen, som själv till stor del var kommunistisk, var mindre ridderlig. Över 200 000 franska "kollaboratörer" mördades efter kriget!)

Han anslöt sig till franska Waffen-SS. Hans förstahandsskildring av slaget om Berlin publicerades i en av våra tidiga tidningsutgåvor.

Efter kriget gick han med i den franska främlingslegionen. Bland hans fotografi-

er finns ett där hans vackra första fru står bredvid en jeep i öknen och håller i en kulsprutepistol.

När de Gaulle sålde ut det franska Algeriet gick han med i OAS. Senare hamnade han i exil i München med sin andra fru, en ung tyska. Det var här jag träffade honom.

Efter att hans katt stulit ett par strumpor ur min resväska fick jag kodnamnet "strumpförsäljare". Han ritade också en kryptisk uppsättning symboler på ett papper och gav det till mig utan förklaring. Han klargjorde inte om detta var en personlig kod eller om den var relaterad till något mer betydelsefullt...

Under ett besök ringde telefonen. Han svarade och hade ett kort samtal. Efteråt vände han sig till mig och sa: *Det var polisens högkvarter. Polisen är på väg. Vi har tid att dricka upp vårt vin, men sedan måste vi gå.*

Vi lämnade hans lägenhet, gick nerför gatan till ett värdshus, beställde vin och fortsatte vårt samtal som om ingenting hade hänt.

Detta värdshus ägdes av en italiensk fascist som var gift med en tysk kvinna. Så vi var bland vänner.

Det inträffade en lustig incident här. Min franske vän hade druckit ännu mer än jag. Han började bli lite "högljudd". En ung tysk som satt bredvid oss deltog oskyldigt i vårt samtal. Han blev chockad över några av fransmannens uttalanden.

Varje gång jag lyckades övertyga honom om att vi inte var så monstruösa som media framställer oss, utbrast fransmannen något i stil med: *De borde alla dödas!*

Då skulle jag behöva börja om från början!

Karl-Ferdinand Schwarz

Karl var en gammal SA-man. Vi kom överens direkt. Skillnaden i ålder och bakgrund betydde ingenting. Det var som om vi hade känt varandra hela livet.

När kommunisterna dödade hans vän agerade han ensam utan tillstånd från SA-ledningen. Som gammal sappör visste han hur man hanterar explosioner. Slutresultatet blev en lätt skadad byggnad i kommunisternas högkvarter.

En annan gång gömde hans mamma hans pistol i fruktskålen. Polisen sökte igenom lägenheten utan resultat.

Jag träffade andra som Karl. Jag nämner honom både för hans egen skull och som en representant för dem alla.

Friedhelm Busse

Friedhelm var också veteran i det europeiska korståget mot kommunismen. När han dog ville han bli begravd med den flagga under vilken han hade tjänat sitt land.

Tyvärr var detta förbjudet i denna "fria demokrati".

En ung kamrat lade diskret ner en hopvikt flagga i graven. Den politiska polisen upptäckte honom. Detta resulterade i att graven grävdes upp och den unge kamraten arresterades!

Hedervärda män respekterar en fallen fiende! En ohederlig pseudodemokrati besudlar deras grav!

In kommer den dag då Rache!

Armin

Armin stred i Wehrmacht och i varulvarnas motståndsrörelse efter den officiella kapitulationen. Han deltog i upproreti Braunschweig. Hans okonventionella insamling ledde till att han hamnade i fängelse och kostade honom hans första familj.

Han var definitivt hardcore!

Han var en av våra första underjordiska ledare. Under de kommande åren var han mycket framgångsrik. Vid ett tillfälle lät regeringens officiella radiosändning på kortvåg så desperat att en del lyssnare trodde att motståndsrörelsen var på väg att inta en större stad!

Nästa fängelsevistelse kostade honom hans andra familj.

Otto Riehs

Otto var en av de få värnpliktiga som tilldelades riddarkorset i stället för järnkorset. Han bemannade en pansarvärnskanon ensam och sårad, men lyckades på egen hand slå tillbaka en attack från 17 ryska stridsvagnar! (Han gav mig ett exemplar av *Der Landser*, som beskrev denna aktion).

Efter kriget var han aktiv i motståndsrörelsen. Han körde taxi och hade en boaorm som husdjur.

Gretchen

Gretchen var en gammal Bund-tjej, som blev min långvarigt lidande hemlighet.

Hon beskrivs på annan plats i denna bok.

Michael Kühnen

Michael Kühnen började i den underjordiska rörelsen på 1977-talet under Armin. Han blev senare den mest framträdande personen i rörelsens "juridiska arm". Vi hade ett nära samarbete. Vid ett tillfälle erbjöd jag mig till och med att trycka en "legal" tidskrift för hans legala arm, men han tänkte att regimen ändå bara skulle förbjuda den under vilken förevändning som helst.

Efter sitt första fyraåriga fängelsestraff återvände han till kampen. Efter sitt andra fyraåriga fängelsestraff gjorde han samma sak. Denna typ av hängivenhet tvingar fram respekt!

Efter ett decennium av aktivism dog han ung. Han hade tillbringat halva sitt vuxna liv i fängelse på grund av icke-våldsam politisk aktivitet. I en så kallad "fri demokrati". Regimen kallar detta förtryck för att "skydda demokratin". Med ett rakt ansikte!

Ärliga människor, oavsett övertygelse (!), kallar det något annat.

"Kamrat X"

"Kamrat X" befinner sig i en mycket svår situation. Därför kan jag inte nämna honom vid namn. Det räcker med att säga att han mer än väl förtjänar att nämnas!

Amerikanska allierade

Några likasinnade ideella organisationer hjälpte oss mycket.

En av dem stack särskilt ut, särskilt under vår uppstartsfas. Den ställde aldrig några villkor eller krävde någon gentjänst. Jag hade upptäckt denna grupp i telefonkatalogen när jag fördrev tiden på en flygplats. När jag besökte dem och såg hur de arbetade blev jag mycket imponerad av vad jag såg. Men dess publicering och "offentliga image" utanför det egna grannskapet behövde mycket öm kärlek.

Besöken på deras högkvarter var alltid intressanta. En natt flög en molotovcocktail genom fönstret och exploderade i rummet bredvid där jag sov. Jag var så trött att jag lät någon annan släcka den. Men denna rutinincident nämndes inte ens nästa kväll på veckomötet. När jag frågade varför, sa talaren: *Jag glömde bort det.*

Jag besökte det här området många gånger på 1970-talet. Faktum är att jag sena-

re själv bodde där i flera år. Jag såg med egna ögon det enorma lokala stödet för denna öppet nationalsocialistiska organisation.

Två viktiga faktorer bidrog till deras framgång. För det första, rätt miljö. Detta var ett helvitt arbetarklassområde som hotades av "integration" och den brottsvåg som detta oundvikligen medför. För det andra engagerade sig de lokala vit makt-aktivisterna i en systematisk och långsiktig kampanj. Detta var inte den isolerade, snabba publicitetsstuntstrategin, som Rockwell kallade "fas ett".

Effektiviteten hos denna till en början strikt lokala organisation visades på ett dramatiskt sätt av följande faktum: När Chicagos borgmästare Daley Senior, det demokratiska partiets "kungamakare", gick ut i offentlig TV och lovade att stänga sitt högkvarter, sade hans egna distriktschefer att detta skulle kosta honom för många röster på sydvästra sidan av Chicago. Daley backade!

Jag rankar denna prestation precis på samma nivå som David Dukes kampanjer för att bli delstatens lagstiftare och guvernör. Duke vann den första och missade den andra med nöd och näppe, men vann MAJORITETEN av de VITAS röster i delstaten!

När staden blockerade deras mycket effektiva stadsdelsmöten hotade de med att marschera i en stadsdel med många judar. Det blev en omfattande mediatäckning. Vi betonade i varje intervju att detta bara var en taktik för att pressa staden att återlämna vår rätt att hålla möten i vita stadsdelar. Men pressen ignorerade nästan alltid detta. Istället framställdes det som en primitiv provokation.

Tack vare ACLU backade staden. Det hölls två stora segermöten. Jag deltog i båda som en uniformerad stormtrupp.

Den första demonstrationen hölls i centrum. Både polisnärvaron och den mestadels fientligt inställda folkmassan var enorm.

Den andra demonstrationen hölls i vårt eget bostadsområde. Polisen uppskattade folkmassan till 5.000 personer. Denna folkmassa var helt och hållet pro-party! Hundratals bar vit makt-t-shirts kompletta med hakkors.

De många journalisterna såg helt förskräckta ut! Vid ett tillfälle började folkmassan vända sig mot de "anti-vita nyhetsmedierna". En av våra män var tvungen att ingripa och rädda dem.

Dessa händelser övertygade mig om att hakkorset verkligen var ett gångbart alternativ, om människor förknippar det med den ENDA rörelse som är villig att försvara dem. På den tiden var det så: *Hakkors = Vit makt. Håll ditt grannskap vitt och säkert!*

I dag är frågan: *Vill ni att era barn skall leva i ett helvete i tredje världen? Om inte, så måste ni ta itu med rasfrågan. Och slå tillbaka!*

Det lokala företaget hade hjälpt mig mycket. Nu ville jag hjälpa den.

Det stod klart för alla de oberoende lokala grupperna att det behövdes en ny na-

tionell organisation. Men efter att en gång ha blivit brända, var alla rädda för att underordna sig en ny nationell "diktator".

Jag analyserade situationen, skrev en grundlig analys och föreslog en plan för att uppnå denna konsolidering. Denna plan antogs. Den lyckades. Den krönande prestationen ägde rum mitt i den tidsram som jag hade förutspått.

Dessutom blev jag chef för dess publicerings- och administrationsavdelning. Det var en klar win-win för alla inblandade. Ökad effektivitet innebar mindre arbete och mer intäkter på samma gång. I själva verket blev jag tredje befälhavare i denna nu nationella organisation. Jag förblev också chef för NSDAP/AO.

Dessutom utvidgades marknaden för vår "leksaker verksamhet".

Jag använde denna term halvt på skämt för produkter som är avsedda för *insamling av medel* i motsats till att ha ett *inneboende* värde. Den finare termen är "merchandising".

* * * * *

Jag gjorde flera resor till Europa under 1970-talet. Både för arbete och nöje. Naturligtvis gjorde jag en hel del av det som idag kallas hätverkande." Inom kort blev jag även involverad i hemliga"aktiviteter.

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

**Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk**

